

ԲԱՆԱՍՏԵՂԾԱԿԱՆ

Յ Ո Վ Լ Ա Ն Ն Ե Ս — Ս Վ Ր Տ Ծ Զ

Մըսիկ ըրեք, ես Յովհաննէսն եմ, զոչոյ ձայնն
Անապատին մէջ միայնակ:

Ազգըս, որուն սաժանին իմ սիրքս հանեց բունդ,
Հերիք ո՛րքան տառապեցաւ:

Զիցի եկեք, մեծեր, կեղծիքն հ անօգուտ.
Զիք կրնաւ խոյս տալ Աստուծէ:

Մօտ է, շատ մօտ՝ ժամն ուր առին ծառ անպրտոյ
Պիտի կորստի կըրակին մէջ:

Կուգա՛ն զգեսեղ ես շրջաբախն արիւնքոռոյտ
Այս աշխարհի տրոյններուն:

Մակայն ուրիշ մըն է Աստուծն. ես, սոսկ որոտ,
Անոր քային դըրնիսն եմ ըսի:

Պատասխեցի ուղիներն. լայն քայիք՝ ձառքան
Այն միւս քան զիս շատագոյնին:

Ըստառնալիք կը քերեմ ես. ան՝ խընդորիւն,
Որ իր վիշտին կը փողփողէ:

Մըսիկ ըրեք. կենդանոյ տօրք կը հագնիմ ես,
Որ իմ գօտիս է մաշիկդին:

Մըսրակըս երբ գոյիներու վրայ պտտեցի շաւուն,
Էն մեծը չի կրնար փախչիլ:

Մըսիկ ըրեք, իմ կերածս է մեղր վայրի.
Ժայռներուն մէջ է իմ փերսակն:

Երբ ձայնս ուղղեմ արիւններուն աւօրասպարս,
Կը դանդաղեմ քառազգըր:

Հերովիսները կը փախան իմ քիտ խօսիս:
Յառաջընթացն եմ ես Անոր:

Ես ճիշդ մըն եմ. ես, մեծութեան որդի, մարդոց
Ես հեղորիւնը կ'առնեմ:

Ես չեմ կրնար սիրտիլ. միւսին ըստասեղի:
Յորենահասն է ան. ես՝ հովն:

Անիկա Տերն է. առաքել մըն եմ ես ըսի.
Զոր կը դրիկ իր առջեւին:

Ներեմ ի՛ր գործն է. ինչ է մինչ զստապարտեղ
Այնպէս ինչպէս որ է զըրուած:

Թրգւ. Թ. Ե. Դ.

Ան խաղաղիկ կուգայ, երեսո՛ւ իշու մը փայ.
Իր սրցունքին մէջ կայ ժրպիտ:

Ոսկե՛նա՛նոկ հանդերձներուն ես կ'առնեմ
Յաղթանակի մը զըրզիակներն.
Ես կ'այսպանեմ. ան պիտ' սիրի. ես միտք մ'եմ ըսի.
Ես ձեզի սիրտ մը կ'առնեմ:

Անապատին կուգայ իմ ձայնս. իրն՝ աշգիհն
Որ աշխատանքն է անուշակ:

Աստուծային է իր կոշիկն. ու անարժանս
Թող, ծըննալիւր, կապեմ իր խաղն:

Անապատին՝ իմինս. իրենք՝ զիւղերին,
Որոնց շուրջ հաւածին է քոյրերն.
Կ'օրհնէ մանկունքն ան. հիւանդները կը բոլի.
Ան կը մնայ. իսկ մեկ կ'անցնիլի:

Երկու ախոյիս երբ ողորեմ մարդերը ես
Յորդանանու ալիքներով,

Կը սըրքալի կոյնեհայն խնջ՝ ձակասներին
Փոշին քարոտ ձառքաններուն:

Բայց ինձեւ վերջ եկողն աշխարհը փըրկուած
Պիտի մկրտե քոցով հուրով:

Կը մըկրտեմ մարմինը ես, իսկ ան՝ հոգին,
Բարոյիսնով ես յոյսով սուրբ:

Զեմն՝ հեծանցը, ան պիտի սըրքի իր կայն.
Երկինքն էն քայց իր առքաններն:

Զայն կ'առնեմ ձայնն իմ խընդոց զերդ որոտմ.
Մինչ իրն առաջ մ'է մեղրակար:

Կարկաջանու երգ մ'է իր ձայնն. իմինս՝ հեղեղ,
Որ կը գոռայ կասաղորհն:

Ես կը մեռնիմ, զի արիւններն կը կըշտանեմ.
Ինձ՝ փառնեղի սիրեց առքոյնն:

Երբ գայ ձակասն հանել հեղուող ջուրին ներքեւ
Մեծ յաղթանակը այդ խոնարհ:

Ռազմից Աստուծը աղանի պիտի դառնայ,
Որ մոտ գործէ իր սրտին մէջ:

JEAN AICARD